

T.B.M.M.
HALKLARIN DEMOKRATİK PARTİSİ
Grup Başkanlığı

Sayı : 205
Tarih : 08.12.2015

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİS BAŞKANLIĞI'NA

Kadına yönelik şiddet, cinsiyete dayanan, kadını inciten, ona zarar veren fiziksel, cinsel, ruhsal hasarla sonuçlanma olasılığı bulunan toplum içerisinde ya da özel yaşamında ona baskı uygulanması ve özgürlüklerinin keyfi olarak kısıtlanmasına neden olan her türlü davranıştır. Bu tanımdan görüleceği üzere, Türkiye kadına yönelik şiddetin en yoğun olarak aile içinde yaşandığı ülkelerin başında gelmektedir. Kadına yönelik şiddetin aile içindeki yansımalarının araştırılması, ev içi şiddetin engellenmesine yönelik mevcut düzenlemelerin kapsamlı bir şekilde incelenmesi amacıyla Anayasa'nın 98'inci, İçtüzüğü'nün 104 ve 105'inci maddeleri gereğince Meclis Araştırılması açılması için gereğini arz ederiz.

Çağlar Demirel

Diyarbakır Milletvekili

GEREKÇE:

Şiddet; güç ve baskı uygulayarak insanların bedensel veya ruhsal açıdan zarar görmesine neden olan bireysel veya toplu hareketlerin tümü olarak tanımlanmakla birlikte, kadına yönelik şiddet; Birleşmiş Milletler Genel Meclisi tarafından 1993 yılında kabul edilen Kadına Yönelik Şiddetin Yok Edilmesi Bildirgesi'nde "cinsiyete dayalı olarak gerçekleşen, kadınlarda, fiziksel, cinsel, psikolojik, herhangi bir zarar ve üzüntü sonucunu doğuran veya bu sonucu doğurmaya yönelik özel veya kamu yaşamında gerçekleşebilen her türlü davranış, tehdit, baskı veya özgürlüğün keyfi olarak engellenmesidir" şeklinde tanımlanmaktadır.

Dünyada her 3 kadından 1'i hayatında en az bir kez aile içi şiddete maruz kalıyor. G-20 üyesi Türkiye'de bu oran diğer gelişmiş devletlere oranla çok daha yüksektir. Türkiye genelinde kadınların neredeyse yarısı şiddete maruz kalmaktadır. Uzmanlara göre ülke genelinde eşi veya eski eşi tarafından fiziksel şiddete maruz bırakılan kadınların oranı %39; yaşadıkları fiziksel şiddeti kimseye anlatamayan kadınların oranı ise %48.5'tir. Herhangi bir sivil toplum örgütüne ve polis, savcılık dâhil hiçbir kuruluşa başvurmamayanların oranı ise ne yazık ki %92'dir.

Türkiye'de bu konudaki yasal düzenlemeler ise yetersiz kalmaktadır. Mart 2012'de yürürlüğe giren 6284 sayılı yasa her ne kadar tamamlayıcı nitelik taşısa da bazı eksiklikleri mevcuttur. Örneğin yasada aile koruması ön plana çıkmakta ve kişilik hakları ikinci plana atılmaktadır. Yani yasa kadın sorunundan çok aile birliğiyle, ailenin bekasıyla ilgilenmektedir. Yasa aynı zamanda sığınma evlerinin ülke genelindeki yetersizliğine değinmediğinden ve bu probleme bir çare aramayıştından ötürü eksiktir. Yasanın kadına şiddeti önleme ve aileyi koruma adına ayırdığı bütçenin kısıtlı olduğu da söylenebilir. Bu da Türkiye'nin kadına yönelik şiddetin önlenmesine ilişkin ne kadar isteksiz ve duyarsız olduğunun bir göstergesidir.

Kadına yönelik şiddeti yalnızca fiziksel şiddete indirgemek yanlış olur; kadınlar özellikle aile kurumu içinde psikolojik, cinsel ve ekonomik anlamda da şiddete maruz kalmaktadır. Devlet organlarının kadına karşı şiddeti önlemeye yönelik etkin bir çalışması olmadığı gibi, yargı organlarının şiddet mağduru kadının mağduriyetini katlayacak şekilde failler lehine yasal indirimler uygulaması sorunun katlanarak büyümesine hizmet etmektedir. Ne yazık ki günümüzde kadına karşı şiddet konusunda duyarlı birkaç sivil toplum örgütü dışında, toplumdan ciddi bir ses yükselmemektedir ve bu durum normalleştirilmeye çalışılmaktadır. Mevcut düzenlemeler özellikle aile içinde kadına karşı şiddeti önleme konusunda yetersiz kalmaktadır ve bu haliyle kadınların mağduriyetini artırmaktadır. Bu nedenlerle kadına yönelik ev içi şiddetin kapsamlı bir şekilde incelenmesi, çözüm yollarının araştırılması için bir araştırma komisyonu kurulması elzemdir.